

'Van hulpkaartje tot cursus netwerken'

• Eiland maakt zich op voor nieuwe zorg

ZIERIKZEE Vraag de samenleving om mee te denken over de manier waarop we met de nieuwe zorg om moeten gaan en je wordt op je wenken bediend. De themabijeenkomst van de WMO-raad (Wet Maatschappelijke Ondersteuning) is enorm druk bezocht en heeft veel innovatieve ideeën opgeleverd. WMO-voorzitter Ron van Kan is dik tevreden.

En zorgwethouder Cees van den Bos voorspelde het al een beetje bij zijn aftrap voor de bijeenkomst in de Burgerzaal. Sinds 1 januari zijn veel zorgtaken naar de gemeente gekomen. En er moet bezuinigd worden al is dat wat hem betreft niet het enige. „Ik zie ook kansen,” zo liet hij weten. En – zo stelde hij – het zou best wel eens zo kunnen zijn dat de gemeente meer aan de nieuwe situatie moet wennen, dan de mensen in de samenleving zelf. Want die doen al veel voor elkaar.

De bijeenkomst kwam op de dag dat het Centraal Plan Bureau (het CPB)

met het nieuws naar buiten kwam, dat mensen in de dorpen niet perse meer voor hun burelen doen dan in de grote steden. Dat zou een misvatting zijn. En als ze zich al inzetten doen ze dat vaak ook uit eigen belang. Toch kwamen er heel wat voorbeelden voorbij. Bijvoorbeeld het initiatief van Hulpje in Dreischor. Ed Dijst en Cees Versnel startten het project, waarbij mensen in het dorp aan de bel kunnen trekken als ze hulp nodig hebben. Dat blijkt nog lastig, want Hulpje is er niet als concurrent voor bijvoorbeeld de loodgieter of het hoveniersbedrijf. „En bij iemand aanbellen en zeggen dat die wel éénzaam zal zijn, werkt ook niet,” legde Dijst uit.

Bij de nieuwe zorg moeten mensen eerst in hun eigen omgeving kijken wat ze aan hulp kunnen vinden. Maar dan moet je wel een zogenoemd netwerk hebben en dat is niet voor iedereen vanzelfsprekend. Bijvoorbeeld voor de cliënten van Gors (mensen met een verstandelijke beperking). Barbara Meulman van Gors legde met de cliënten Michel Visser en Mariska Siesen uit hoe de cursus werkte. Op een speelse manier maken de cliënten zich enkele sociale vaardigheden eigen. Niet alleen om zelf geholpen te worden, maar ook om anderen te helpen en zo de contacten te onderhouden. Kris van der Werve uit Brouwershaven is kunstenaar en gehandicapt. En het liefste blijft ze dat in die volgorde. Werken is voor haar erg belangrijk „maar

daarvoor hem ik wel wat uren professionele ondersteuning nodig” Als die zouden verdwijnen maakt ze zich wel zorgen. Ze heeft al een beperkte hoeveelheid energie en die mag niet verloren gaan aan het zoeken van hulp. Ook is hulp van directe familie soms minder prettig. „Aan professionele hulp kun je van alles vragen.

Maar bij je burelen of familie voel je je toch wel wat bezwaard.”

Met Dialoogtafels gingen de bezoekers vervolgens aan de slag om na te denken over nieuwe vormen van zorg. Zorgen voor elkaar „want de tijd dat het geld tegen de muren klotste is wel voorbij”, aldus Van Kan. •